

Cartea Urantia

<< [Capitolul 143](#) | [Părți](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 145](#) >>

Capitolul 144

La Gilboa și în Decapolis

144:0.1 (1617.1) ÎN TIMPUL lunilor septembrie și octombrie, ei s-au retras într-o tabără izolată pe coastele muntelui Gilboa. Iisus a petrecut acolo luna septembrie singur cu apostolii lui, învățându-i și instruindu-i în adevărurile regatului.

144:0.2 (1617.2) Erau multe motive pentru care Iisus și apostolii lui s-au retras, în momentul acela, pe granița Samariei cu Decapolisul. Conducătorii religioși ai Ierusalimului erau foarte ostili. Irod Antipa încă îl ținea pe Ioan în închisoare, temându-se deopotrivă să îl elibereze sau să îl execute, și continua să îi bănuiască pe Ioan și pe Iisus de a fi într-un fel sau altul de complicitate. Aceste condiții au făcut contraindicat proiectul unei campanii active fie în Iudeea, fie în Galileea. Mai era și un al treilea motiv: încordarea ușor crescândă dintre conducătorii discipolilor lui Ioan și apostolii lui Iisus, tensiune care se agrava odată cu sporirea numărului de credincioși.

144:0.3 (1617.3) Iisus știa că zilele de lucru preliminar de învățătură și de predicare erau aproape trecute, și că apropiatele lui acte au implicat

începerea deplinului efort final al vieții sale pământești; el nu voia ca declanșarea acestei întreprinderi să fie în nici un fel grea sau stânjenitoare pentru Ioan Botezătorul. De aceea Iisus decisese să petreacă câțeva vreme într-un loc retras, ca să recapituleze învățătura sa cu apostolii săi, și apoi să lucreze pașnic în orașele Decapolisului până ce Ioan va fi ori executat, ori eliberat pentru a li se alătura într-un efort unificat.

1. În tabăra din Gilboa

144:1.1 (1617.4) Pe măsură ce trecea vremea, cei doisprezece erau din ce în ce mai devotați lui Iisus și se angajau tot mai adânc în lucrarea regatului. Devoțiunea lor ținea mai ales de o loialitate personală. Ei nu pricepeau învățătura lui complexă; nu înțelegeau pe deplin nici natura lui Iisus nici semnificația coborârii sale pe Pământ.

144:1.2 (1617.5) Iisus a explicat clar apostolilor lui că el se retrăgea din trei motive:

144:1.3 (1617.6) 1. Pentru a consolida înțelegerea de către ei a evangheliei împărăției și pentru a întări credința lor în această evanghelie.

144:1.4 (1617.7) 2. Pentru a permite să se calmeze opoziția față de lucrarea lor, atât în Iudeea, cât și în Galileea.

144:1.5 (1617.8) 3. Pentru a aștepta decizia în legătură cu soarta lui Ioan Botezătorul.

144:1.6 (1617.9) În timpul șederii lor pe muntele Gilboa, Iisus a dat celor doisprezece multe detalii despre tinerețea sa și despre experiențele de pe muntele Hermon. El le-a dezvăluit totodată o parte din ceea ce se petrecuse pe dealuri, în timpul celor patruzeci de zile care au urmat imediat botezului său, și i-a implorat în mod insistent să nu vorbească cu nimeni despre aceste experiențe înainte ca el să se fi întors la Tatăl său.

144:1.7 (1618.1) În cursul acestor săptămâni de septembrie, apostolii s-au odihnit, au stat de vorbă, și-au povestit experiențele trăite din momentul când Iisus îi chemase la slujbă și s-au angajat într-un serios efort de a coordona ceea ce îi învățase Maestrul până atunci. Într-o anumită măsură, toți aveau sentimentul că aceasta ar fi ultima lor ocazie de a apuca o odihnă prelungită. Ei au înțeles limpede că apropiatul lor efort public, fie în Iudeea, fie în Galileea, va marca începutul proclamării definitive a regatului care va veni, dar ei nu aveau idei bine stabilite despre ceea ce va fi această împărăție atunci când va veni. Ioan și Andrei gândeau că regatul venise deja; Petru și Iacob credeau că era pe venite; Nataniel și Toma mărturiseau cu franchețe că erau nelămuriți; Matei, Filip și Simon Zelotul erau nesiguri și tulburați; cei doi gemeni, în calmul lor, habar nu aveau de controversă; iar Iuda era tăcut și foarte rezervat.

144:1.8 (1618.2) Iisus a petrecut o mare parte din acest timp singur pe munte în apropierea taberei. Din când în când, îi lua cu el pe Petru, pe Iacob sau pe Ioan, însă, mult mai adesea, el pleca de acolo ca să se roage sau să comunice în singurătate. După botezul lui Iisus și cele

patruzeci de zile ale lui de pe dealurile din Perea, nu ar fi prea potrivit să se califice aceste perioade de comuniune cu Tatăl său drept rugăciune, și nu ar fi logic nici să se spună că Iisus era în adorare. În schimb, este în întregime corect să se numească aceste perioade momente de comuniune personală cu Tatăl său.

144:1.9 (1618.3) Tema centrală a discuțiilor, în tot cursul lunii decembrie, a fost rugăciunea și adorarea. După ce au discutat despre adorare vreme de câteva zile, Iisus a încheiat prin a rosti memorabilul său discurs despre rugăciune, ca răspuns la rugămintea lui Toma: „Maestre, învață-ne să ne rugăm.”

144:1.10 (1618.4) Ioan își învățase discipolii o rugăciune, una pentru salvarea în împărăția ce vine. Cu toate că Iisus nu le-a interzis niciodată discipolilor săi de a se folosi de forma de rugăciune a lui Ioan, apostolii au băgat repede de seamă că Maestrul lor nu aproba în întregime practica de a rosti rugăciuni stabilite și formale. Cu toate acestea, credincioșii cereau constant să fie învățați să se roage. Cei doisprezece doreau cu ardoare să cunoască forma de rugă pe care ar aproba-o Iisus. În principal din această nevoie de o rugă simplă pentru oamenii de rând a consimțit atunci Iisus, ca răspuns la cererea lui Toma, să îi învețe o formă sugestivă de rugăciune. Iisus a dat această lecție într-o după-amiază din a treia săptămână a șederii lor pe muntele Gilboa.

2. Discursul despre rugăciune

144:2.1 (1618.5) ”Ioan v-a învățat, într-adevăr, o formă simplă de rugăciune: 'O, Tată, curăță-ne de păcate, arată-ne slava ta, revelează iubirea ta, și lasă spiritul tău să ne sfințească inima pe vecie. Amin!' El v-a învățat această formă de rugăciune pentru ca voi să aveți ce să învățați mulțimile. El nu avea intenția de a vă vedea folosind această formă de rugă fixă și formală ca expresie a propriului vostru suflet în rugăciune.

144:2.2 (1618.6) ”Rugăciunea este în întregime o expresie personală și spontană a atitudinii sufletului față de spirit; rugăciunea ar trebui să fie comuniunea filiației și expresia frăției. Când este dictată de spirit, rugăciunea duce la progresul spiritual de cooperare. Rugăciunea ideală este o formă de comuniune spirituală care conduce la adorarea inteligentă. Adevărata rugăciune este atitudinea sinceră a unui elan către cer pentru a vă atinge idealurile.

144:2.3 (1619.1) ”Rugăciunea este suflul sufletului și ar trebui să vă îndemne să perseverați în încercările voastre de a cunoaște mai bine voia Tatălui. Dacă unul dintre voi are un vecin și merge să-l găsească la miezul nopții: 'Prietene, împrumută-mi trei pâini, căci unul dintre prietenii mei în călătorie a venit să mă vadă și nu am nimic să îi ofer', și dacă vecinul vostru răspunde: 'Nu mă deranja, căci poarta este acum închisă, iar eu și copiii suntem în pat; așa că nu pot să mă scol și să îți dau pâine'; voi stăruiti explicându-i că prietenului vostru îi este foame și că nu aveți ce să îi oferiți de mâncare. Vecinul vostru nu

se va scula ca să vă dea pâine din prietenie pentru voi, dar eu vă zic că din cauza stăruinței voastre plictisitoare voastre el se va scula și va da câte pâini vă trebuie. Deci dacă stăruința câștigă favorurile chiar și de la oamenii muritori, cu atât mai mult stăruința voastră în spirit va obține pentru voi pâinea vieții din mâinile binevoitoare ale Tatălui care este în ceruri. Eu vă zic iarăși: Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide. Căci oricine cere primește; cel care caută găsește; și poarta salvării i se va deschide celui care bate.

144:2.4 (1619.2) ”Care tată dintre voi, dacă fiul său face o cerere nechibzuită, va ezita să-i dea după înțelepciunea sa părintească mai degrabă decât după termenii cerinței nesocotite a fiului său. Dacă copilul are nevoie de o pâine, îi dați voi oare o piatră pur și simplu pentru că el a cerut-o fără judecată? Dacă fiul vostru are nevoie de un pește, îi veți da oare un șarpe de apă numai pentru că ați prins unul în plasele voastre cu pești, și pentru că acest copil vă cere prostește șarpele? Deci dacă, fiind muritori și mărginiți, voi știți să răspundeți rugăciunilor și să le faceți copiilor voștri daruri benefice, cu cât mai mult Tatăl vostru ceresc le va da spiritul și încă multe binecuvântări suplimentare celor i se vor cere? Oamenii ar trebui să se roage mereu și să nu se lase descurajați.

144:2.5 (1619.3) ”Îngăduiți-mi să vă istorisesc o poveste despre un anumit judecător care trăia într-un oraș depravat. Acest judecător nu se temea de Dumnezeu și nu avea respect pentru oameni. Or, se găsea în acest oraș o văduvă aflată în nevoie care mergea constant la acest judecător nedrept spunându-i: 'Apără-mă de adversarul meu.' O

vreme el nici n-a vrut să îi acorde atenție, dar curând și-a spus în sinea lui: 'Eu nu mă tem de Dumnezeu și nu am nici o considerație pentru oameni, însă, pentru că această văduvă nu contenește să mă deranjeze, voi fi de acord cu revendicarea ei ca nu cumva să mă istovească cu vizitele ei continue.' Eu vă istorisesc aceste povești pentru a vă încuraja să perseverați în rugăciune, iar nu pentru a lăsa să se creadă că rugile voastre vor modifica justetea și dreptatea Tatălui celest. Totuși, stăruința voastră nu este destinată câștigării favorurilor lui Dumnezeu, ci schimbării atitudinii voastre pământești să creșterii capacității sufletului vostru pentru a primi spiritul.

144:2.6 (1619.4) ”Dar, când voi vă rugați, credința voastră este foarte slabă. O credință autentică va muta munți de dificultăți materiale care se pot găsi pe cărarea expansiunii sufletului și a progresului spiritual.”

3. Rugăciunea credinciosului

144:3.1 (1619.5) Apostolii nu erau încă mulțumiți; ei doreau ca Iisus să le dea o rugăciune model pe care să le-o poată da de învățat noilor ucenici. După ce a ascultat acest discurs despre rugăciune, Iacob Zebedeu zise: „Foarte bine, Maestre, dar nu dorim o formă de rugăciune pentru noi atât cât pentru noii credincioși care ne cer atât de adesea: 'Învață-ne să adresăm rugăciuni acceptabile Tatălui din ceruri.'”

144:3.2 (1619.6) Când Iacob termină de vorbit, Iisus zise: „Așadar dacă încă doriți o rugăciune, eu vă voi oferi-o pe aceea care le-am dat-o de învățat fraților și surorilor mele din Nazaret:”

144:3.3 (1620.1) Tatăl nostru, care ești în ceruri,
144:3.4 (1620.2) Sfintească-se numele tău.
144:3.5 (1620.3) Să vină împărăția ta; facă-se voia ta
144:3.6 (1620.4) Pe Pământ precum în ceruri.
144:3.7 (1620.5) Dă-ne nouă astăzi pâinea pentru mâine;
144:3.8 (1620.6) Împrospătează-ne sufletele cu apa vieții.
144:3.9 (1620.7) Și iartă-ne fiecareia dintre noi greșelile sale
144:3.10 (1620.8) Așa cum și noi iertăm celor ce ne greșesc nouă.
144:3.11 (1620.9) Salvează-ne de ispită, izbăvește-ne de ce-i rău,
144:3.12 (1620.10) Și fă-ne tot mai desăvârșiți, așa cum ești tu
însuți.

144:3.13 (1620.11) Nu este deloc de mirare că apostolii au dorit ca Iisus să îi învețe o rugăciune model pentru credincioși. Ioan Botezătorul îi învățase mai multe rugăciuni pe discipolii lui; toți marii învățători formulară rugăciuni pentru ucenicii lor. Învățătorii religioși ai iudeilor aveau douăzeci și cinci sau treizeci de rugăciuni permanente pe care le recitau în sinagogi și chiar și pe la colțurile drumurilor. Iisus se opusese în mod deosebit rugăciunii în public. Până atunci cei doisprezece îl auziseră rugându-se doar de câteva ori. Îl vedeau petrecând nopți întregi în rugăciune și în adorație, și erau foarte

curioși de a cunoaște natura sau forma rugilor lui. Erau într-adevăr tare apăsăți de nevoia de a ști ce să le răspundă mulțimilor când acestea cereau să fie învățate să se roage așa cum Ioan îi învățase pe ucenicii lui.

144:3.14 (1620.12) Iisus i-a învățat pe cei doisprezece să se roage întotdeauna în taină, să plece singuri în liniștitele peisaje ale naturii sau să se închidă în odaia lor când se apucau de rugăciune.

144:3.15 (1620.13) După moartea lui Iisus și urcarea sa alături de Tatăl său, s-a stabilit la mulți credincioși practica de a încheia această rugăciune numită rugăciunea Domnului adăugând: „În numele Domnului Iisus Cristos”. Mai târziu, s-au pierdut două rânduri la copierea rugăciunii, adăugându-se în același timp declarația suplimentară: „Căci a ta este împărăția, puterea și slava, de-a pururi.”

144:3.16 (1620.14) Iisus a dat apostolilor sub formă colectivă rugăciunea așa cum o formula familia lui în căminul din Nazaret. El nu i-a învățat niciodată rugăciunea personală formală, ci numai rugile colective, familiale sau sociale. Și nu s-a grăbit niciodată să facă aceasta.

144:3.17 (1620.15) Iisus i-a învățat că rugăciunea eficace trebuie să fie:

144:3.18 (1620.16) 1. Dezinteresată - nu numai pentru sine însuși.

144:3.19 (1620.17) 2. Credincioasă - în acord cu credința.

144:3.20 (1620.18) 3. Sinceră - cu inima cinstită.

144:3.21 (1620.19) 4. Inteligentă - în acord cu lumina.

144:3.22 (1620.20) 5. Încrezătoare - în supunerea față de voia infinit de înțeleaptă a Tatălui.

144:3.23 (1620.21) Când Iisus petrecea nopți întregi în rugăciune pe munte, făcea aceasta mai ales pentru discipolii lui, și în mod deosebit pentru cei doisprezece. Maestrul se ruga foarte puțin pentru el însuși, dar practica mult adorarea, o adorare a cărei naturi era o comuniune înțelegătoare cu Tatăl său din Paradis.

4. Mai multe despre rugăciune

144:4.1 (1620.22) În timpul zilelor ce au urmat după discursul despre rugăciune, apostolii au continuat să îi pună Maestrului întrebări despre această practică de cult de o importanță capitală. Indicațiile privitoare la rugăciune și la adorare pe care Iisus le-a dat apostolilor săi în cursul acestor zile pot fi repuse în conceptele curente după cum urmează:

144:4.2 (1621.1) Repetarea serioasă și înflăcărată a oricărei rugi, când această rugăciune este expresia sinceră a unui copil de Dumnezeu și când este formulată cu credință, oricât ar fi ea de puțin susceptibilă de a primi un răspuns direct și oricât de lipsită de judecată ar putea fi, izbutește întotdeauna să mărească capacitatea sufletului pentru receptivitatea spirituală.

144:4.3 (1621.2) În toate rugăciunile voastre, aduceți-vă aminte că filiația este un *dar*. Nici un copil nu trebuie să se preocupe cu *câștigarea* statutului de fiu sau de fiică. Copilul pământean vine în existență prin voia părinților săi. Tot așa, copilul lui Dumnezeu ajunge la har și dobândește noua viață a spiritului prin voia Tatălui din ceruri.

Trebuie, aşadar, ca împărăţia cerurilor - filiaţia divină - să fie *primită* ca un copilăş. Dreptatea - dezvoltarea progresivă a caracterului - se câştigă, dar filiaţia se primeşte prin har şi prin credinţă.

144:4.4 (1621.3) Rugăciunea l-a înălţat pe Iisus la supracomuniunea sufletului său cu Conducătorii Supremi ai universului universurilor. Rugăciunea îi va înălţa pe muritorii pământului la comuniunea veritabilei adorări. Capacitatea sufletului de recepţie spirituală determină cantitatea de binecuvântări celeste pe care ţi le poţi apropia personal şi le poţi înţelege conştient ca un răspuns la rugăciune.

144:4.5 (1621.4) Rugăciunea, precum şi adorarea care îi este asociată, este o tehnică de a te detaşa de rutina vieţii curente, de muncile monotone ale existenţei materiale. Ea este o metodă de a înflori din punct de vedere spiritual şi de a dobândi individualitate intelectuală şi religioasă.

144:4.6 (1621.5) Rugăciunea este un antidot contra introspecţiei dăunătoare; cel puţin, rugăciunea, aşa cum ne-a învăţat-o Maestrul, aduce această binefacere sufletului. Iisus a folosit cu consecvenţă influenţa benefică a rugăciunii pentru altul. Maestrul se ruga în general la plural, iar nu la singular. Numai în marile crize din viaţa sa pământească s-a rugat şi pentru sine însuşi.

144:4.7 (1621.6) Rugăciune este suflul vieţii spiritului în mijlocul civilizaţiei materiale a raselor omenirii. Adorarea constituie salvarea pentru generaţiile de muritori care caută plăcerea.

144:4.8 (1621.7) Întocmai cum se poate asemăna rugăciunea cu reîncărcarea bateriilor spirituale ale sufletului, tot aşa se poate

compara adorarea cu faptul de a acorda urechea sufletului ca să capteze transmisiunile universale ale spiritului infinit al Tatălui Universal.

144:4.9 (1621.8) Rugăciunea este privirea sinceră și plină de dor aruncată de copil către Tatăl său spiritual; acesta este un proces psihologic care constă în a da voința omenească pe voia divină. Rugăciunea face parte din planul divin de remodelare a ceea ce există în ceea ce ar trebui să existe.

144:4.10 (1621.9) Unul dintre motivele pentru care Petru, Iacob și Ioan, care îl însoțeau atât de adesea pe Maestru în lungile sale vegheri nocturne, nu l-au auzit niciodată pe Iisus rugându-se, venea din aceea că Maestrul lor își exprima foarte rar rugăciunile în limbaj vorbit. Practic toate rugăciunile lui Iisus erau făcute în spiritul și în inima lui - în tăcere.

144:4.11 (1621.10) Dintre toți apostolii, Petru și Iacob au fost cel mai aproape de a înțelege învățătura Maestrului despre rugăciune și adorare.

5. Alte forme de rugăciune

144:5.1 (1621.11) Din când în când, în restul șederii sale pe pământ, Iisus a atras atenția apostolilor asupra mai multor alte forme de rugăciune, dar el n-a făcut asta decât pentru a ilustra alte chestiuni și a recomandat ca cei doisprezece să nu le dea de învățătură mulțimilor

aceste „rugăciuni în parabole”. Multe dintre ele proveneau de pe alte planete locuite, dar Iisus n-a destăinuit niciodată faptul acesta celor doisprezece. Printre ele se găseau următoarele:

144:5.2 (1622.1)

Tatăl nostru în care se alcătuiesc tărâmurile
universului,

144:5.3 (1622.2)

Fie numele tău înălțat și slăvit caracterul tău.

144:5.4 (1622.3)

Prezența ta ne învăluie și gloria ta se manifestă

144:5.5 (1622.4)

Imperfect prin noi, așa cum e ea se arată în
perfectiunea ei în cer.

144:5.6 (1622.5)

Dă-ne nouă astăzi forțele însuflețitoare de lumină,

144:5.7 (1622.6)

Și nu ne lăsa să rătăcim pe greșitele căi abătute
ale închipuirii noastre.

144:5.8 (1622.7)

Căci a ta este glorioasa prezență lăuntrică, puterea
veșnică.

144:5.9 (1622.8)

Iar nouă dă-ne darul veșnic al iubirii infinite a
Fiului tău.

144:5.10 (1622.9)

Așa să fie, în întregime adevărat.

* * *

144:5.12 (1622.10)

Tatăl nostru creator, care este în centrul universului,

144:5.13 (1622.11)

Revarsă peste noi natura ta și dă-ne nouă
caracterul tău.

144:5.14 (1622.12)

Fă din noi, prin grația ta, fiii tăi și fiicele tale

144:5.15 (1622.13)

Și slăvește numele tău prin înfăptuirea noastră
veșnică.

144:5.16 (1622.14) Dă-ne spiritul tău care ne ajustează și ne controlează
gândurile; care trăiește și sălășluiește în noi

144:5.17 (1622.15) Pentru a ne permite să facem voia ta pe această
sferă, așa cum îngerii execută ordinele
tale în lumină.

144:5.18 (1622.16) Susține-ne astăzi în progresul nostru de-a lungul
cărării adevărului.

144:5.19 (1622.17) Scapă-ne de inerție, de rău și de orice
nelegiuire.

144:5.20 (1622.18) Fii răbdător cu noi, tot așa cum noi arătăm o
bunăvoință afectuoasă aproapelui nostru.

144:5.21 (1622.19) Răspândește spiritul milosteniei tale în inima
noastră de creaturi.

144:5.22 (1622.20) Condu-ne cu mâna ta, pas cu pas, în labirintul
nesigur al vieții,

144:5.23 (1622.21) Și, când va veni sfârșitul nostru, primește în
sânul tău spiritele noastre fidele.

144:5.24 (1622.22) Așa să fie, facă-se voia ta, iar nu dorințele noastre.

* * *

144:5.26 (1622.23) Tatăl nostru ceresc desăvârșit și drept,

144:5.27 (1622.24) Călăuzește-ne și îndrumă-ne astăzi călătoria,

144:5.28 (1622.25) Sfintește-ne pasul și coordonează-ne gândurile.

144:5.29 (1622.26) Condu-ne mereu pe căile progresului etern.

144:5.30 (1622.27) Umple-ne de înțelepciune până în deplinătatea
puterii

144:5.31 (1622.28) Și înviorează-ne cu energia ta infinită.

144:5.32 (1622.29) Inspiră-ne prin conștiința divină

144:5.33 (1622.30) A prezenței și a guvernării oștirilor serafice.

144:5.34 (1622.31) Călăuzește-ne întotdeauna mai sus pe cărarea de
lumină;

144:5.35 (1622.32) Îndreptățește-ne pe deplin în ziua marii
judecăți.

144:5.36 (1622.33) Fă-ne asemănători cu tine în gloria veșnică

144:5.37 (1622.34) Și primește-ne pe vecie în serviciul tău din înalt.

* * *

144:5.39 (1622.35) Tatăl nostru, care ești în mister,

144:5.40 (1622.36) Dezvăluie-ne caracterul tău sfânt.

144:5.41 (1622.37) Dă-le astăzi copiilor tăi de pe pământ

144:5.42 (1622.38) Să vadă calea, lumina și adevărul.

144:5.43 (1622.39) Arată-ne drumul progresului veșnic

144:5.44 (1622.40) Și dă-ne voința de a merge pe el.

144:5.45 (1622.41) Întemeiază în noi divina ta suveranitate

144:5.46 (1622.42) Și revarsă astfel peste noi deplina stăpânire de
sine.

144:5.47 (1622.43) Nu ne lăsa să rătăcim pe cărările întunericului și ale
morții;

144:5.48 (1622.44) Condu-ne mereu pe lângă apele vii.

144:5.49 (1622.45) Ascultă rugăciunile pe care le facem în numele tău;

144:5.50 (1622.46) Fii fericit să ne faci tot mai asemănători ție.

144:5.51 (1623.1) La urmă, de dragul divinului Fiu,

144:5.52 (1623.2) Primește-ne în brațele eterne.

144:5.53 (1623.3) Așa să fie, facă-se voia ta, iar nu a noastră.

* * *

144:5.55 (1623.4) Slăvite Tată și Mamă, legați într-un singur părinte,
144:5.56 (1623.5) Am vrea să fim fideli naturii tale divine.

144:5.57 (1623.6) Fie ca propria ta persoană să trăiască în noi și prin
noi
144:5.58 (1623.7) Prin darul și prin revărsarea spiritului tău
divin;

144:5.59 (1623.8) Noi te vom reproduce astfel în mod imperfect pe
această sferă
144:5.60 (1623.9) Așa cum te arăți tu în perfecțiune și în măreție
în cer.

144:5.61 (1623.10) Dă-ne, zi de zi, dulcele tău ajutor de frăție
144:5.62 (1623.11) Și condu-ne, clipă de clipă, pe calea servirii cu
dragoste .

144:5.63 (1623.12) Fii întotdeauna și neconținut răbdător cu noi
144:5.64 (1623.13) Întocmai cum arătăm noi răbdarea ta copiilor
noștri.

144:5.65 (1623.14) Dă-ne infinita înțelepciune care face bine toate
lucrurile
144:5.66 (1623.15) Și iubirea nețărmurită care este binevoitoare
față de orice creatură.

144:5.67 (1623.16) Revarsă peste noi răbdarea ta și bunăvoința ta
iubitoare

144:5.68 (1623.17) Pentru ca mărinimia noastră să-i învăluie pe cei
slabi ai împărăției.

144:5.69 (1623.18) Și, când cariera noastră va fi desăvârșită, fă din ea o
onoare pentru numele tău,

144:5.70 (1623.19) O plăcere pentru spiritul tău de bunătate și o
mulțumire pentru cei care ne susțin
sufletul.

144:5.71 (1623.20) Fie ca binele veșnic al copiilor tăi muritori să nu fie
cel pe care îl dorim noi, O, Tatăl nostru
iubitor, ci acela pe care tu îl dorești

144:5.72 (1623.21) Așa să fie.

* * *

144:5.74 (1623.22) Sursa noastră cea mai fidelă și Centrul nostru
atotputernic,

144:5.75 (1623.23) Numele Fiului tău plin de grație să fie
sanctificat și respectat.

144:5.76 (1623.24) Harul și binecuvântările tale au coborât peste noi,

144:5.77 (1623.25) Dă-ne puterea de a îndeplini voia ta și de a
executa poruncile tale.

144:5.78 (1623.26) Dă-ne nouă, din clipă în clipă, sprijinul arborelui
vieții;

144:5.79 (1623.27) Împrospătează-ne, zi de zi, cu apele vii ale
acestui fluviu.

144:5.80 (1623.28) Condu-ne, pas cu pas, afară din întuneric și în
lumina divină.

144:5.81 (1623.29) Reînnoiește mintea noastră prin transformările
spiritului lăuntric,
144:5.82 (1623.30) Și, când scopul muritor va sfârși prin a ne atinge,
144:5.83 (1623.31) Primește-ne alături de tine și trimite-ne în
veșnicie.
144:5.84 (1623.32) Încununează-ne cu cununile celeste ale slujirii
roditoare,
144:5.85 (1623.33) Iar noi vom proslăvi Tatăl, Fiul și Sfânta
Influență.
144:5.86 (1623.34) Așa să fie, peste tot într-un univers nemărginit.
* * *
144:5.88 (1623.35) Tatăl nostru, care locuiești în locurile tainice ale
universului,
144:5.89 (1623.36) Fie ca numele tău să fie onorat, milostenia ta
stimată și judecata ta respectată.
144:5.90 (1623.37) Fie ca soarele dreptății să strălucească deasupra
noastră în miezul zilei,
144:5.91 (1623.38) În timp ce noi te rugăm să călăuzești pașii
noștri nestăpâniți din amurg.
144:5.92 (1623.39) Du-ne de mână pe căile pe care le vei alege,
144:5.93 (1623.40) Și nu ne abandona când drumul e greu și orele-
s sumbre.
144:5.94 (1623.41) Nu ne uita așa cum noi atât de ades te uităm și te
neglijăm,

- 144:5.95 (1623.42) Ci fii îndurător și iubește-ne așa cum noi dorim
să te iubim.
- 144:5.96 (1623.43) Privește-ne de sus cu bunătate și iartă-ne cu
îndurare
- 144:5.97 (1623.44) După cum și noi le iertăm cu blândețe celor care
ne mâhnesc și ne rănesc.
- 144:5.98 (1624.1) Bine ar fi ca iubirea, devotamentul și dăruirea Fiului
maiestuos
- 144:5.99 (1624.2) Să ne procure viața veșnică cu îndurarea ta și cu
iubirea ta nemărginită.
- 144:5.100 (1624.3) Bine-ar fi ca Dumnezeu universurilor să reverse
peste noi deplina măsură a spiritului său;
- 144:5.101 (1624.4) Dă-ne nouă harul de a da ascultare
îndrumărilor acestui spirit.
- 144:5.102 (1624.5) Bine-ar fi ca Fiul să ne călăuzească și să ne ducă
până la sfârșitul epocii
- 144:5.103 (1624.6) Prin serviciul iubitor al oștirilor serafice
devotate.
- 144:5.104 (1624.7) Fă-ne mereu tot mai mult asemeni ție însuși,
- 144:5.105 (1624.8) Și la sfârșitul nostru primește-ne în
îmbrățișarea eternă a Paradisului.
- 144:5.106 (1624.9) Așa să fie, în numele Fiului dăruit
- 144:5.107 (1624.10) Și pentru onoarea și gloria Tatălui Suprem.

144:5.108 (1624.11) Cu toate că apostolii nu au fost liberi să prezinte aceste lecții despre rugăciune în învățăturile lor publice, ei au profitat mult de toate aceste revelații în experiența lor religioasă personală. Iisus a întrebuițat aceste modele de rugăciune și încă altele ca ilustrări în legătură cu instruirea intimă a celor doisprezece. Permisivitatea de a reproduce aceste șapte modele de rugăciune în prezenta expunere a fost în mod specific acordată.

6. Întrevederea cu apostolii lui Ioan

144:6.1 (1624.12) Pe la întâi octombrie, Filip și alți câțiva apostoli se aflau într-un sat vecin, cumpărând alimente, când i-au întâlnit pe unii dintre apostolii lui Ioan Botezătorul. Această întâlnire întâmplătoare din piață a avut drept rezultat o întrevedere de trei săptămâni, în tabăra din Gilboa, între apostolii lui Iisus și apostolii lui Ioan, căci Ioan, imitând precedentul lui Iisus, numise apostoli pe doisprezece dintre principalii săi ucenici. Făcuse asta ca răspuns la cererea presantă a lui Abner, căpetenia partizanilor săi loiali. Iisus a rămas prezent în tabăra din Gilboa în toată prima săptămână a acestei întrevederi comune, dar a lipsit pe toată durata ultimelor două săptămâni.

144:6.2 (1624.13) Către sfârșitul celei de-a doua săptămâni din luna aceasta, Abner îi adunase pe toți asociații lui în tabăra din Gilboa și aștepta să discute cu apostolii lui Iisus. Vreme de trei săptămâni, acești douăzeci și patru de oameni au ținut ședințe de câte trei ori pe

zi câte șase zile pe săptămână. În prima săptămână, Iisus s-a amestecat cu ei între ședințele lor de dimineață, de după-amiază și de seară. Ei voiau ca Maestrul să se alăture lor și să prezideze deliberările lor comune, dar el a refuzat cu fermitate să participe la discuțiile lor. El a consimțit totuși să le vorbească în trei ocazii, iar aceste cuvântări ale lui Iisus către cei douăzeci și patru tratau despre compasiune, despre cooperare și despre toleranță.

144:6.3 (1624.14) Andrei și Abner au luat alternativ conducerea acestor reuniuni comune ale celor două grupuri apostolice. Acești oameni aveau multe dificultăți de dezbătut și numeroase probleme de rezolvat. În repetate rânduri, ei au vrut să-și prezinte necazurile lui Iisus, fără alt rezultat decât acela de a-l auzi spunând: „Eu mă preocup numai de problemele voastre personale și pur religioase. Eu sunt reprezentantul Tatălui pe lângă *indivizi*, iar nu pe lângă grupuri. Dacă voi sunteți personal în dificultate în relațiile voastre cu Dumnezeu, veniți la mine; vă voi asculta și vă voi povățui în soluționarea problemei voastre. Însă, dacă voi vă apucați de coordonarea unor interpretări divergente relative la chestiunile religioase și la socializarea religiei, trebuie atunci să vă rezolvați toate aceste probleme prin luarea propriilor voastre decizii. Cu toate acestea, eu vă voi însoți întotdeauna cu simpatia și cu interesul meu. Când veți ajunge la niște concluzii asupra acestor treburi lipsite de importanță spirituală, și cu condiția să fiți toți de acord, eu vă garantez anticipat deplina mea aprobare și sincera mea cooperare. Acum, pentru a nu vă stânjeni în deliberările voastre, vă voi părăsi pentru două săptămâni. Nu vă neliniștiți în privința mea, mă voi

înapoia. Mă voi ocupa de treburile Tatălui meu, căci mai avem și alte regate în afară de acesta.”

144:6.4 (1625.1) După ce a vorbit astfel, Iisus a coborât panta muntelui, și nu a mai venit timp de două săptămâni încheiate. Ei nu au știut niciodată unde se dusesese, nici ce făcuse în zilele acelea. Le-a trebuit câțeva vreme celor douăzeci și patru ca să se înhame serios la studierea problemelor lor, atât de dezorientați erau de absența Maestrului. Totuși, la capătul unei săptămâni, ei s-au aflat din nou în toiul discuțiilor, fără a putea face apel la ajutorul lui Iisus.

144:6.5 (1625.2) Prima chestiune asupra căreia grupul s-a pus de acord a fost adoptarea rugăciunii pe care o învățaseră atât de recent de la Iisus. Ei au votat în unanimitate pentru acceptarea acestei rugăciuni ca fiind aceea pe care trebuiau să o învețe credincioșii de la cele două grupuri de apostoli.

144:6.6 (1625.3) Ei au hotărât apoi ca atâta timp cât va mai trăi Ioan, fie în închisoare, fie în libertate, cele două grupuri de doisprezece apostoli își vor continua propria lor lucrare și vor ține, la fiecare trei luni, reuniuni de câte o săptămână în locuri convenite în comun din timp în timp.

144:6.7 (1625.4) Din toate problemele lor, cea mai serioasă era totuși chestiunea botezului. Dificultățile lor erau cu atât mai agravate cu cât Iisus refuzase să facă vreo declarație asupra subiectului. Ei au ajuns până la urmă la următorul acord: Cât timp va mai trăi Ioan, sau până nu-și vor fi modificat din întâmplare această decizie de comun acord, numai apostolii lui Ioan vor boteza pe credincioși și numai apostolii lui Iisus vor completa instruirea discipolilor noi. În consecință, din

acel moment și până la moartea lui Ioan, doi dintre apostolii lui Ioan l-au însoțit pe Iisus și pe apostolii săi pentru a-i boteza pe credincioși, căci consiliul unit votase în unanimitate că botezul avea să devină etapa inițială ca semn exterior al alianței cu treburile regatului.

144:6.8 (1625.5) S-a convenit apoi că, dacă Ioan va muri, apostolii lui Ioan se vor înfățișa la Iisus și se vor supune îndrumărilor lui; ei vor înceta atunci să mai boteze, sau o vor face, eventual, doar cu îngăduința lui Iisus sau a apostolilor lui.

144:6.9 (1625.6) Ei au votat după aceea că în cazul în care Ioan va muri, apostolii lui Iisus vor începe să boteze cu apă ca simbol al botezării Spiritului divin. *Pocăința* trebuia sau nu să fie atașată predicării botezului? Chestiunea a fost lăsată la alegerea fiecăruia, și nu s-a luat nici o decizie obligatorie pentru grup. Apostolii lui Ioan predicau: „Pocăiți-vă și fiți botezați” iar apostolii lui Iisus proclamau: „Credeți și fiți botezați.”

144:6.10 (1625.7) Aceasta este povestirea primei încercări a discipolilor lui Iisus de a coordona eforturile divergente, de a aplană diferențele de opinie, de a organiza acțiuni colective, de a legifera cu privire la regulile exterioare și de a socializa practicile religioase personale.

144:6.11 (1625.8) Ei au studiat multe alte chestiuni minore și s-au pus unanim de acord în privința soluțiilor. Acești douăzeci și patru de oameni au avut o experiență cu adevărat remarcabilă în cele două săptămâni în care au fost nevoiți să înfrunte probleme și să rezolve dificultăți fără Iisus. Ei au învățat să se distingă în păreri, să discute, să se lupte, să se roage și să cadă la învoială, respectând totodată

punctul de vedere al interlocutorului și menținând cel puțin un oarecare grad de toleranță pentru opiniile sale sincere.

144:6.12 (1625.9) În după-amiaza discuției lor finale asupra chestiunilor financiare, Iisus a revenit, a auzit expunerea deliberărilor lor, a ascultat deciziile lor și a zis: Aceste sunt deci socotelile voastre; îl voi ajuta pe fiecare dintre voi să pună în practică spiritul deciziilor voastre comune.

144:6.13 (1626.1) Cu două luni și jumătate mai târziu, Ioan a fost executat. În tot acest timp, apostolii săi au rămas cu Iisus și cu cei doisprezece. Ei au lucrat toți la un loc și au botezat pe credincioși în cursul acestei perioade de apostolat din orașele Decapolisului. Tabăra de la Gilboaa fost ridicată la 2 noiembrie în anul 27.

7. În orașele Decapolisului

144:7.1 (1626.2) În timpul lunilor noiembrie și decembrie Iisus și cei douăzeci și patru au lucrat în liniște în orașele grecești ale Decapolisului, în principal în Scitopolis, în Gerasa, în Abila și în Gadara. Acesta a fost realmente sfârșitul perioadei preliminare de preluare a lucrării și a organizării lui Ioan. Organizarea socială a religiei unei noi revelații trebuie întotdeauna să plătească prețul compromisului cu formele și cu uzanțele stabilite ale religiei precedente pe care încearcă s-o salveze. Discipolii lui Iisus au trebuit să accepte principiul botezului pentru a antrena cu ei, ca grupare

religioasă socială, pe discipolii lui Ioan Botezătorul. Cât despre discipolii lui Ioan, alăturându-se celor ai lui Iisus, au renunțat aproape la tot, în afara botezului cu apă.

144:7.2 (1626.3) Iisus a propovăduit doar puțin în public în cursul acestei misiuni din orașele Decapolisului. El a petrecut vreme îndelungată în instruirea celor douăzeci și patru și a ținut numeroase ședințe speciale cu cei doisprezece apostoli ai lui Ioan. Cu timpul, ei au înțeles mai bine de ce nu se ducea să îl viziteze pe Ioan la închisoare și de ce nu făcea nici un efort de a asigura eliberarea sa. Nu au înțeles însă niciodată de ce Iisus nu înfăptuia lucrări miraculoase, de ce refuza să manifeste semnele exterioare ale autorității sale divine. Înainte de a veni în tabăra de la Gilboa, ei adesea crezuseră în Iisus datorită mărturiei lui Ioan, dar curând au început să creadă ca urmare a propriului lor contact cu Maestrul și cu învățăturile sale.

144:7.3 (1626.4) Pe durata acestor două luni, membrii grupului au lucrat, mai tot timpul, câte doi, un apostol de-al lui Iisus și un apostol de-al lui Ioan. Apostolul lui Ioan boteza și apostolul lui Iisus instruia și amândoi predica evanghelia împărăției după cum o înțelegeau fiecare. Și ei au câștigat multe suflete printre acești iudei apostăți și gentili.

144:7.4 (1626.5) Abner, șeful apostolilor lui Ioan, a devenit un devotat credincios în Iisus și a fost numit mai târziu șeful unui grup de șaptezeci de învățători însărcinați de Maestru cu predicarea evangheliei.

8. În tabăra de lângă Pella

144:8.1 (1626.6) La sfârșitul lui decembrie, ei au mers până lângă Iordan, în apropiere de Pella, unde au reînceput să propovăduiască și să predice. Atât iudeii, cât și gentilii veneau în această tabără pentru a auzi evanghelia. Într-o după-amiază, în timp ce Iisus propovăduia mulțimii, câțiva dintre prietenii intimi ai lui Ioan au adus Maestrului cel din urmă mesaj pe care l-a mai primit de la Botezător.

144:8.2 (1626.7) Ioan era acum de un an și jumătate în închisoare și, în aproape tot acest răstimp, Iisus lucrase într-un mod foarte discret; nu era deci de mirare că Ioan a fost făcut să se preocupe de regat. Prietenii lui Ioan au întrerupt lecția lui Iisus zicându-i: „Ioan Botezătorul ne-a trimis ca să te întrebăm: ești tu cu adevărat Eliberatorul sau dacă trebuie să căutăm un altul.?”

144:8.3 (1626.8) Iisus s-a oprit pentru a le zice prietenilor lui Ioan: „Duceți-vă înapoi și ziceți-i lui Ioan că el nu este uitat. Spuneți-i ceea ce ați văzut și auzit, că vestea cea bună este predicată săracilor.” După ce a mai zis câteva cuvinte mesagerilor lui Ioan, Iisus s-a întors iară către mulțime și a zis: „Să nu credeți că Ioan pune la îndoială evanghelia împărăției. El se interesează numai pentru a-i încredința pe discipolii săi care sunt deopotrivă discipolii mei. Ioan nu este slab. Voi care l-ați auzit pe Ioan predicând înainte ca Irod să îl bage în temniță, îngăduiți-mi să vă întreb ce anume ați văzut în el - o trestie fremătândă în bătaia vântului? Un om cu o fire schimbătoare și îmbrăcat în veșminte moi? De regulă, cei care sunt înveșmântați cu

somptuozitate și care trăiesc în desfrâu se întâlnesc la curțile regilor și în palatele celor bogați. Ce ați văzut uitându-vă la Ioan? Un profet? Da, vă zic eu, și mult mai mult decât un profet. De Ioan a fost scris: 'Iată, eu îl trimit pe mesagerul meu în fața ta; el va pregăti drumul dinaintea ta.'

144:8.4 (1627.1) ”În adevăr, în adevăr, vă spun, dintre cei care sunt născuți din femei, nu s-a ridicat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul; totuși, chiar și cel mai mic din împărăția cerurilor este mai mare decât el, pentru că este născut din spirit și știe că a devenit un fiu de Dumnezeu.”

144:8.5 (1627.2) Mulți dintre cei ce l-au auzit pe Iisus în ziua aceea s-au supus botezului lui Ioan, proclamând astfel public intrarea lor în regat. Și, de atunci, apostolii lui Ioan au rămas strâns legați de Iisus. Această împrejurare a marcat unirea reală a discipolilor lui Ioan și a celor ai lui Iisus.

144:8.6 (1627.3) După ce mesagerii au stat de vorbă cu Abner, ei au plecat înspre Macareea pentru a povesti toate acestea lui Ioan, care a fost foarte mângâiat și întărit în credința sa de cuvintele lui Iisus și de mesajul lui Abner.

144:8.7 (1627.4) În aceeași după-amiază Iisus a continuat să propovăduiască, zicând: „Cu ce voi compara eu această generație? Mulți dintre voi nu vor primi nici mesajul lui Ioan nici învățătura mea. Voi semănați cu copiii care se joacă în piață, care îi cheamă pe camarazii lor și le spun: 'Noi v-am cântat din flaut și voi n-ați dansat; noi am gemut și voi nu vă întristați.' La fel este și cu unii dintre voi. Ioan a venit fără să mănânce și fără să bea, iar ei au zis că era

posedat de un demon. Vine Fiul Omului, mâncând și bând, și aceleași persoane zic: 'Vedeți, el este un gurmand și un băutor de vin, un prieten al publicanilor și al păcătoșilor!' În adevăr, înțelepciunea este justificată de copiii ei.

144:8.8 (1627.5) ”Se pare că Tatăl celest a ascuns unele dintre adevărurile sale de cei prea deștepți și de cei îngâmfați, în vreme ce le-a dezvăluit copilașilor. Dar Tatăl face bine toate lucrurile; el se revelează universului prin metodele proprii alegeri. Veniți deci, voi toți cei care trudiți și duceți poveri apăsătoare, și veți găsi odihnă sufletului vostru. Luați asupra voastră jugul divin, și veți gusta pacea lui Dumnezeu, care-i mai presus de orice înțelegere.”

9. Moartea lui Ioan Botezătorul

144:9.1 (1627.6) Ioan Botezătorul a fost executat, la ordinul lui Irod Antipa, în seara de 10 ianuarie din anul 28. În ziua următoare, câțiva ucenici de-ai lui Ioan, care merseseră în Macareea, au auzit vorbindu-se de executarea lui. S-au dus să-l găsească pe Irod și i-au cerut trupul, pe care l-au pus într-un mormânt. Mai târziu, l-au îngropat în Sebasta, satul în care locuia Abner. În ziua de după 12 ianuarie, ei au plecat spre nord, în direcția taberei apostolilor lui Ioan și ai lui Iisus de lângă Pella, și i-au povestit lui Iisus despre moartea lui Ioan. Iisus a ascultat relatarea lor, el a lăsat mulțimea, i-a chemat pe cei douăzeci și patru în jurul său și le-a zis: Ioan este mort. Irod a pus să i se taie capul. Țineți laolaltă, în seara aceasta, o

ședință de consfătuire și aranjați-vă treburile în consecință. Nu va mai fi nici o amânare. A venit ceasul să proclamăm împărăția în mod deschis și cu putere. Mâine mergem în Galileea.

144:9.2 (1627.7) În consecință, devreme în dimineața zilei de 13 ianuarie din anul 28, Iisus și apostolii săi, însoțiți de vreo douăzeci și cinci de ucenici, s-au dus la Capernaum și au fost găzduiți peste noapte în casa lui Zebedeu.